

«Έχει λοιπόν μόνον μιὰ φορεσιά ρούχα;» ἠρώτησεν ὁ Καῖϋ.

«Μόνο μιὰ φορεσιά» ἀπήντησεν ὁ παῖς.

Ὁ Καῖϋ ἐφαντάζετο μετὰ τὴν περιγραφὴν ταύτην τὸν βίον τοῦ συγγενοῦ του. Μιὰ φορεσιά ρούχα, ἓνα ζευγάρι στιβάλια, καὶ τὰ ἄλλα ἰσως εἰς ἐνικὸν ἀριθμὸν! Καὶ ὅμως οἱ δύο μεγάλοι κυνηγετικοὶ κύνες δὲν εἰμποροῦν νὰ λείψουν! Καὶ καθ' ἑκάστην ἡμέραν οἶνοι ἐκλεκτοί, μεδὸκ ἢ καὶ καρμανίτης! Ἀπεφάσισε νὰ ἐπισκεφθῇ προσεχῶς τὸν συγγενὴ του, ὅπως λάβῃ πληροστέραν βεβαιότητα περὶ τοῦ βίου τὸν ὅποιον διῆγε.

Ἀποῦ ἀπέπεμψε τοὺς δύο παῖδας ὁ Καῖϋ, ἐξηκολούθησε τὸν δρόμον του καὶ πλησιάζας πρὸς τὴν ἐπαυλιν ἤκουσε τοὺς εὐθύμους γέλωτας τοῦ κορασίου του, μετ' ὀλίγας δὲ στιγμὰς ἔτρεξε πρὸς συνάντησιν τοῦ ἡ Καρμελίτα μετ' ἐρυθρὰς τὰς παρειὰς καὶ ἀστράπτοντας ἐκ χαρὰς τοὺς ὀφθαλμοὺς. Τὸ ζῶηρον κοράσιον ἐσκίρτα ἀγαλλόμενον περὶ τὸν πατέρα της, ἡσπάζετο τὰς χεῖράς του καὶ ἔδεικνυε παντοιοτρόπως τὴν παιδικὴν χαρὰν του.

Ὁ δρόμος ἀνέβαινεν ἤδη εἰς μικρὸν τινα καὶ ὁμαλῶτατον λοφίσκον κεκαλυμμένον ὑπὸ πυκνῶν δενδροστοιχιῶν. Ὁ ἥλιος περιέλουε μὲ τὸ θερμὸν φῶς του τοὺς κλάδους καὶ διελάμπρυνε τὰ φυλλώματα αὐτῶν μετὰ τὰ θαυμασιώτατα χρώματα, ἐνῶ ἐν τῇ ἐσωτερικῇ τῶν δενδροστοιχιῶν ἐπεκράτει ἡπιον σκιδόφως.

Ἐκ τοῦ σκιερωτέρου βάλους ἐπρόβαλεν αἰφνης ἡ Μερτσέδες, περιβεβλημένη λευκὴν ἐσθῆτα καὶ κρατοῦσα ἀναπεπταμένον ὑπὲρ τὴν κεφαλὴν της ἐρυθρὸν τι ἀλεξήλιον. Ἡ κατ'ἀλευκος ἐσθῆς καὶ τὸ ὑπὲρ τὴν κεφαλὴν της ἐρυθρὸν χρώμα παρῆχον αὐτῇ τὴν ὀψιν φωτεινῆς, αἰθερείου μορφῆς, τὸ δὲ εὐμηκες καὶ εὐκαμπτον σῶμα καὶ τὸ ἡμερον βάδισμά της ἐπηύξανον τὴν ἐντύπωσιν ταύτην, ἣν ἐνεποίει εἰς τὸν Καῖϋ.

«Μερτσέδες, Μερτσέδες. Ἐλα γρήγορα! ὁ πατέρας εἶν' ἐδῶ» ἐφώναζεν ἡ Καρμελίτα. Ἡ Μερτσέδες ἐκλινε τὸ ἀλεξήλιον πρὸς τὰ ὅπισθον καὶ ἐπορεύθη βραδέως πρὸς συναντήσιν τῶν.

Ὅτε πλησιάσαντες πρὸς ἀλλήλους ἐπορεύοντο δι' ἄλλης τινὸς ὁδοῦ εἰς τὴν ἐπαυλιν, εἶπεν ὁ Καῖϋ! «Χθὲς ὠμιλήσαμεν ἐν τῇ ἀμάξῃ περὶ τῆς διαμονῆς σου, Μερτσέδες. Ἐπιθυμῶ νὰ σοῦ κάμω μίαν πρότασιν. Ἀνάλαβε σὺ τὴν ἀνατροφὴν τῆς Καρμελίτας, ὡς παιδαγωγός. Μὴ χωρισθῇς πλέον καθόλου ἀπὸ ἡμῶν.»

Ἡ Μερτσέδες ἐσταμάτησε μίαν στιγμὴν καὶ παρητήρησε τὸν Καῖϋ ἐκπληκτος, συνάμα δὲ καὶ μετὰ τινος φόβου.

«Ἐγὼ — ἐγὼ! Εἰς τὸ σπῖτι σας — μετὰ τὴν Καρμελίταν; Καὶ ἡ — Ἰουλίτ! — εἶνε ἀδύνατον.»

«Διατε ἀδύνατον;» ἠρώτησεν ὁ Καῖϋ καὶ ἐκτύπα ἐπανειλημμένως τὴν ράβδον του ἐπὶ τῆς ἀμμοστρώτου ὁδοῦ.

«Τὸ γνωρίζεις, ἀνευ ἐξηγήσεων, Καῖϋ», ἀπήντησεν ὁ Μερτσέδες χωρὶς νὰ ὑψώσῃ τὰ βλέμματα.

«Τὸ γνωρίζω καλὰ! ἀλλὰ πρέπει γὰρ εἰμεθα ἀνώτεροι τοιούτων φόβων.»

«Ὅχι, Καῖϋ! Ἀκούσε: ἔχω τὰ αὐτὰ αἰσθήματα μὲ σέ. Γνωρίζω τὴν ἀδελφὴν μου. Πρὸ ἐτῶν σοῦ τὴν περιέγραψα, ὅτε ἡμῃν εἰσέτι παιδίον. Ἡ περιγραφή ἦτο πιστή, καὶ τὸ εἶδες καὶ σὺ ὁ ἴδιος. Ἔως τὰρ αὐτὰ ἐνέδιδες, καὶ ἦσθε εὐτυχεῖς. Τώρα ὅμως ὁ χαρακτήρ σου ἀναλαμβάνει τὰ ἀρχαῖα του δίκαια. — Αὐτὸ εἶνε καὶ δὲν εἶνε καλὸ. — Καὶ ἐγὼ; Ἡ ἀδελφὴ μου μὲ ἀγαπᾷ τόσο ὀλίγον ὅσον καὶ τὴν Καρμελίταν. . . . Πρὸ πάντων λυποῦμαι διὰ τὸ καῖμένο τὸ κορίτσι. Πτωχὸ κορίτσι!

«Πτωχὸ κορίτσι!» ἐπανελάβεν ὁ Καῖϋ, «Δι' αὐτὸ ἀκριβῶς πρόκειται. Κάμε εἰς ἐμὲ αὐτὴν τὴν χάριν, Μερτσέδες. Μείνε, πρὸς χάριν μου. Δὲν θέλεις νὰ πράξῃς κατὰ πρὸς ἰδικὴν μου χάριν, Μερτσέδες;» ἠρώτησε μὲ θαυματοειδὸν ὕψος.

Ἡ ἐρώτησις αὕτη ἦτο σχεδὸν σκληρὰ διὰ τὴν κόρην. Μὲ ἀπερίγραπτον βλέμμα, μὲ ὀφθαλμοὺς ὑγροὺς ἐκ τῆς συγκινήσεως, παρητήρησεν τὸ Καῖϋ.

«Ὁμιλήσεις περὶ αὐτῆς τῆς ὑποθέσεως μὲ τὴν Ἰουλίαν;» ἠρώτησεν εἰτα, ἀναλαμβάνουσα τὴν ἀταραξίαν της.

Ὁ Καῖϋ ἐσιώπα.

«Βλέπεις; τὸ ἤξευρα! Ἦναντιώθη εἰς τὴν θέλησίν σου.»

«Ὁφείλει νὰ ὑπακούσῃ» εἶπεν ὁ Καῖϋ τραχέως. «Καὶ ἂν δὲν θέλῃ, τότε —»

«Ὅχι, Καῖϋ, αὐτὸ δὲν εἶνε φρόνιμον» εἶπεν ἡ κόρη διακόπτουσα αὐτὸν «Ἐξ αὐτοῦ δύναται νὰ προέλθῃ μόνον δυστυχία. Δὲν γίνεται. Τὸ μόνον μέσον θὰ ἦτο —»

«Ποῖον;»

«Νὰ ἐπιστρέψῃ ἡ Καρμελίτα μαζὴ μου.»

Ὁ Καῖϋ ἐσκέπτετο. Ἦγωνίζετο. Ἐπειτα ὅμως εἶπε ταχέως καὶ ἐμφατικῶς;

«Καὶ δι' ἐμὲ — δι' ἡμᾶς δὲν φροντίζεις;»

«Ναί, ἀκριβῶς διότι φροντίζω διὰ σέ — δι' ἡμᾶς.»

«Δι' ἡμᾶς» ἐπανελάβεν ἡ κόρη ταπεινῇ τῇ φωνῇ.

Ἦδη ἐφθασαν εἰς τινὰ καμπὴν τῆς ὁδοῦ, ἀποκρύπτουσαν τὸν Καῖϋ καὶ τὴν Μερτσέδες ἀπὸ τοῦ κορασίου, ὅπερ ἔτρεχε μόνον, καὶ ἀπὸ παντὸς ἄλλου θεατοῦ. Τότε ὁ Καῖϋ ἔδθηκε τὸν βραχιονά του περὶ τὴν μέσην τῆς νεάνιδος.

Πρέπει νὰ ὁμιλήσωμεν καθαρά, Μερτσέδες — εἶπεν ὁ ἀνὴρ, ἐνῶ ἡ νεάνις δι' ἐλαφρὰς κινήσεως ἀπελύθη ἀπὸ τοῦ βραχιονός του. «Ἀγαπᾷ τὴν Κλεμεντίναν Ἰουλίαν μετ' ὅλα της τὰ λάθη, σήμερον ὅπως καὶ τότε, ἀλλὰ μόνον ἐν ὅσῃ ἡ Καρμελίτα δὲν μέλλει νὰ ὑποφέρῃ ἐκ τούτου. Τότε ὅμως, — τότε . . .»

«Τότε τὴν μισεῖς» εἶπεν ἡ νεάνις συμπληροῦσα τὴν φράσιν του.

Ὁ Καῖϋ ἀποδόχῳρσεν ἐντρομος. Μετὰ βραχείαν σιγὴν, ἐξακολουθήσας μὲ βῆμα βραδὺ τὸν δρόμον του, ἐπεβεβαίωσε τοὺς λόγους της εἰπών:

«Ἔτσι εἶνε. Ἐχεις δίκαιον.»

«Βλέπεις λοιπόν, Καῖϋ; Ἡ πρότασις μου δὲν ἦτο ἡ καλλιτέρα;»

«Εἶνε καὶ ἄλλος λόγος, Μερτσέδες. Οὐδένα ἄλλον εἰς αὐτὸν τὸν κόσμον ἀγαπᾷ τόσο πολὺ, μετὰ τὴν γυναῖκά μου, ὅσον σέ. Εἶσαι ἀναγκαῖα εἰς ἐμέ, διὰ τὴν εὐτυχίαν μου.»

Ἡ Μερτσέδες ἔσειε τὴν κεφαλὴν.

«Ναί, Ναί!» εἶπεν ἡ κόρη βραδέως, «Ἄλλ' ἐγὼ — ἐγὼ —.»

Ἡ κόρη δὲν ἠδύνατο νὰ συμπληρώσῃ τὴν φράσιν!

«Θέλεις νὰ πῇς, ὅτι εἶμαι πολὺ ἐγωιστής; σκέπτομαι μόνον διὰ τὸν ἑαυτὸν μου. Δὲν εἶνε ἔτσι, Μερτσέδες; Ἀλλὰ καὶ σὺ δὲν μένεις εὐχαρίστως πλησίον μου;»

«Ὁ, φθάνει, φθάνει!» ἐπρόφερεν ἀγωνιωδῶς ἡ κόρη καὶ ἀπεμακρύνθη ἀπ' αὐτοῦ δρομαία.

«Μερτσέδες!» ἐφώναζεν ὁ Καῖϋ.

Ἄλλ' ἤδη ἐχώριζεν αὐτοὺς καὶ ἡ μᾶλλον ἀναπεπταμένη χώρα καὶ ἡ εὐθυμὸς φλυαρία τῆς Καρμελίτας, ἥτις ἔσπευσε πρὸς τὸν πατέρα της φέρουσα δέσμη ἀνθέων, αἵτινα εἶχε συλλέξῃ δι' αὐτόν.

(Ἐπετα συνέχεια.)

ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ.

1. ΑΔΕΞΑΝΔΡΟΣ ΜΑΝΤΖΩΝΗΣ, μετὰ σχετικῆς βιογραφίας (ἐν σελ. 129).

2. Ο ΠΡΙΓΚΗΨ ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ, υἱὸς τῆς πριγκιπίσσης Σοφίας (ἐν σελ. 132), ἐγεννήθη τῇ 7/19 Ἰουλίου 1890 ἐν τῇ ἐν Δεκελείᾳ μεγάρῳ.

3. ΜΟΥΣΙΚΗ ΣΥΝΑΥΛΙΑ. Εἰκ. ὑπὸ G. Tyrahn (ἐν σελ. 133).

4. Η ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ ΕΛΕΝΗ ΒΑΚΑΡΕΣΚΟΥ (ἐν σελ. 136). Εἶνε γνωστὸν τοῖς ἡμετέροις ἀναγνώσταις ἐκ τοῦ ἡμερησίου τύπου ὅτι ὁ διάδοχος τοῦ ρουμανικοῦ θρόνου, ὁ ἀνελπίδος τοῦ βασιλέως Καρόλου, πρίγκηψ Φερδινάνδος κατελήφθη ὑπὸ σφοδροῦ ἔρωτος πρὸς τὴν δεσποινίδα Βακαρέσκου, τὴν προσφιλεστάτην ἀκόλουθον τῆς θείας αὐτοῦ, βασίλισσης Ἐλισάβετ· γνωστὴ δὲ τυγχάνει καὶ ἡ μέχρι τούδε ἐξέλιξις τοῦ ἐρωτικοῦ τούτου ἐν Βουκορεστίῳ ἐπεισοδίου.

Ἡ δεσποινὶς Βακαρέσκου, ἥς τὴν εἰκόνα δημοσιεύομεν σήμερον, ἀνήκει εἰς μίαν τῶν πρώτων καὶ περιωνύμων οἰκογενειῶν ἐν Ρουμανίᾳ, εἶνε δὲ πράγματι γυνὴ ἔξοχος ὅχι μόνον κατὰ τὸ κάλλος ἀλλὰ καὶ λόγῳ πνευματικῶν χαρισμάτων, ἔτυχε δὲ τελείας μορφώσεως, καὶ κέκτηται ἀληθῶς ποιητικὸν τάλαντον. Ἡ ἰδιάζουσα εὐνοία καὶ ἑκτακτὸς συμπάθεια, ἥς ἀπολαύει παρὰ τῇ βασιλίᾳ Ἐλισάβετ ἡ δεσποινὶς Βακαρέσκου, εἶνε ἡ ἀρίστη ἀπόδειξις ὅτι ἡ διὰ τὰς φυσικὰς καὶ πνευματικὰς ἀρετὰς τῆς ἔξοχος αὕτη κόρη ἦτο ἀξία τῆς ἀγάπης τοῦ νεαροῦ ἡγεμονίδου.

5. ΑΙ ΦΙΛΑΙ. Εἰκὼν ὑπὸ G. Koch (ἐν σελ. 137).

6. ΠΙΕΤΡΟΣ ΜΑΣΚΑΝΗΣ (ἐν σελ. 140). Ἴδε «Ἐπιστήμη καὶ Καλλιτεχνία» σελ. 143.